Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts
ZESDE JAARGANG

KUIFJE

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

3

In dit nummer beginnen

DE AVONTUREN VAN DZIDZIRI!

ONZE BRIEVENBUS

Wim Dannau, van Goitsenhovenlaan, 70, Vorst, president van de Kuifjesclub van Vorst, deelt ons mede (met verontwaardiging) dat zijn club niet « De Zwarte Ekster » heet zoals wij het bij vergissing hebben vermeld in ons Nr 1, doch wel « De Zwarte Ster ». We gooien dus die ekster in de scheurmand en wensen aan de jongens van « De Zwarte Ster » goed heil !

Mijn beste dank aan alle vrienden die me hun Kerst- en Nieuwjaarwensen lieten geworden. De brieven en kaartjes waren echter te talrijk om ze allen persoonlijk te beantwoorden. Hier dus nogmaals mijn beste wensen aan al m'n correspondenten.

Raymond Schroyens, Mechelen. — Hartelijk dank voor je kaartje. Je vorige lange brief heb ik trouwens ook goed ontvangen. Je opstel over Schubert was heel flink, doch, tot mijn spijt, kon ik het niet laten verschijnen. In ieder geval mijn hartelijkste gelukwensen.

Frans Suffeleers, Hasselt. — Het album werd je opgezonden en ik hoop dat je het in goede orde ontving. Beste groeten voor jou en alle vrienden uit het Limburgse !

Er is nog Ridderlijkheid!

De vrienden die een kijkje genomen hebben in de televisiestudio van een grootwarenhuis te Brussel, weten hoe warm het er is en welk een koortsachtige drukte er heerst. Zij mochten niet alleen deelnemen aan de spelen voor micro en camera, georganiseerd door ons blad, doch tevens deel uit maken van de jury. En of ze pret hadden ! De jury was samengesteld uit een twintigtal lezers van het blad en voor hun critische ogen verschenen een half dozijn slachtoffers, eveneens lezers van Kuifje natuurlijk, die zo goed mogelijk moesten antwoorden op de vragen hun door de speaker gesteld. In het begin hadden ze plankenkoorts. Ja, wie zou niet onder de indruk komen van al die schijnwerpers en het grote apparaat dat boven je hoofd heen en weer schuift !

Enkele vrijwilligers gaven een sketch ten beste waarin kapitein Haddock en de twee detectives werden nagebootst. Onder hun pruik en snor parelde het zweet. De woorden, die het karakter van hun personages moesten onderlijnen, zoals bv. « duizend bommen en granaten » bleven soms in hun keel steken, maar het geheel was prachtig en de jonge artisten viel een lang en warm applaus te beurt. Als beloning kreeg de beste acteur het mooie album van Corentin.

Tijdens een van de televisieuitzendingen nu stonden enkele jongens voor de schijnwerpers. Ze beantwoordden de vragen van de speaker allen heel knap, maar ten slotte bleven er toch nog slechts twee kandidaten over. Een strikvraag en een van de twee viel door de mand. De winnaar werd hartelijk toegejuichd en toen gebeurde er iets dat men niet alle dagen ziet :

De overwonnene klapte spontaan in de handen en wenste de winnaar van harte geluk. Een oprecht en edel gebaar en voor mij het mooiste toneel dat ik tijdens deze televisieuitzendingen mocht bijwonen. Die jongen bewees meteen dat ridderlijkheid nog bestaat alhoewel sommige zuurpruimen en zwartkijkers beweren dat ze reeds lang de wereld uit is !

Kuifje

KUIFJE LIJFBLAD VAN ALLE JONGENS EN MEISJES tussen 7 en 77 jaar.
Administratie, Redaktie, Publiciteit : Lombardstraat, 24, Brussel.
Uitgever-Directeur : Raymond LEBLANC.
Drukkerij : C. VAN CORTENBERGH, Keizerstraat, 12, Brussel.

KUIFJE in Antwerpen!

Kuifje komt op het televisiescherm de **18e** en **25e Januari** a.s. tussen **15 en 16 uur** in het grootwarenhuis **Grand Bazar** (Groenplaats).

Alle Kuifjesvrienden worden uitgenodigd deze uitzendingen bij te wonen. Jullie geliefkoosde tekenaars zullen er zijn. Er zijn allerlei spelen voorzien waaraan alle Kuifjesvrienden kunnen deelnemen.

Welke Kuifjesvriend brengt één van onze helden voor het voetlicht ?

Het spreekt vanzelf, dat de liefhebbers die Jansen en Jansens willen imiteren zich bolhoeden, stokken en snorren moeten aanschaffen.

De Leeuw van Vlaanderen kan niet optreden zonder wapenrusting en wie Suske 's rol wil spelen moet zorgen voor een Wiske die niet op haar tong is gevallen !

Vrienden, laat jullie verbeelding even werken en komt allen naar de televisieuitzendingen.

De beste acteurs krijgen een mooie prijs !

De avonturen van Dzidziri

In dit nummer verschijnt het eerste deel van een nieuwe, onuitgegeven roman van **Francis Didelot,** een bekend schrijver en laureaat van de Académie Française. De roman werd speciaal voor jullie geschreven en verhaalt de boeiende belevenissen van een jongen die op avontuur gaat !

DE AVONTUREN van FEE en FONSKE

door Bob DEMOOR

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Op zekere nacht wordt ridder Jan in zijn kasteel door struikrovers overvallen. Een kleine jongen, die door de bandieten vooruit gestuurd wordt, kan Jan verwittigen...

OP HET OGENBLIK DAT HEER JAN DE BANDIET NAAR BENEDEN GOOIT, NADERT EENOOG ONZE NIETS VERMOEDENDE HELD...

(Wordt voortgezet.)

Het LELIJK EENDJE

Geïllustreerd door FRANS CRAENHALS.

SEDERT enkele weken waren de wilde eenden neergestreken op de boorden van het moeras. De Lente kwam en goed verborgen tussen de struiken stonden hun nesten. Die morgen was het laatste stukje ijs gesmolten en mijnheer eend, die zijn bad nam, verheugde er zich over dat het mooie seizoen in aantocht was. Toen al zijn pluimen glommen en hij zich lekker fris voelde, keerde hij terug naar zijn echtgenote die voor één keer had moeten verzaken aan haar bad.

De schalen waren gebroken en er ritselde iets onder de vederen van moeder eend. Ja, daar waren de lang verwachte kleintjes. Morgen zou heel de familie reeds lustig in de plas zwemmen, maar vandaag moesten ze lekker warm gehouden worden en daarom ging moeder eend niet van het nest.

— Het zijn er vele, zei ze toen het avond werd. Als ze allen opeens bewegen word ik er haast door opgelicht !

De kikkers kwaakten even, de krekels zuchten en dan vielen vader en moeder eend en al de dieren langs de oever in slaap...

★

— Een, twee, drie, vier... telde vader eend en zette een hoge borst.

Achter hun moeder aan waggelden zeventien kleine bundeltjes naar de plas toe. Plotseling schrok de trotse vader en wreef zich de ogen uit. Wie was dat kleine grijze ding helemaal aan het staartje ?

— Goeie hemel, zuchtte hij, wat heb ik misdaan om zulk een zoon te hebben?

Het klein grijs eendje liet zich, net als de anderen, in het water glijden en zwom heel behendig. Toen moeder eend die spruit ontdekte was ze ook onthutst. Wat zouden de buren zeggen over zulk een lelijk jongske ? Het was wel driemaal zo groot als zijn zusters en broers. Als die aan het ruziën ging met de anderen zou het er lief uitzien ! Maar, het lelijk eendje was niet twistziek, integendeel ! Het werd door zijn broers en zusters hele dagen uitgescholden en misprezen.

— Kwak, kwak, kwak ! Wat een lelijkerd ! Hij zal nooit door het leven geraken !

Er verliepen enkele weken en de broers en zusters kregen hun eerste blauwe en groene blinkende pluimen. Het lelijk eendje echter bleef een donzige grijze massa en kreeg geen veren zoals de anderen.

★

In driehoek wiekten de eerste wilde eenden naar het Zuiden toe. Men hoorde hun rauwe kreten :

— Kom mee ! Kom mee naar de zon ! Kom mee naar de warmte en de vreugde ! Kwak ! kwak ! .

Op een nacht, toen de maan hoog aan de blauwe hemel stond, wekten vader en moeder hun jongskes en vlogen ook naar de warme landen. Toen het lelijk eendje ontwaakte, was het helemaal alleen...

Het lelijk eendje zou ook vertrekken, maar het kon nog niet vliegen en schaamde er zich over niet te zijn zoals zijn andere familieleden. Op het moeras kraakte het eerste broze ijs en het werd heel stil langs de oevers.

— Misschien ligt het geluk dat mijn broers in verre landen zoeken voor mij hier in dit moeras, zuchtte het eendje filosofisch.

Een waterhoen zag het eendje daar alleen aan de oever staan en nam het mee naar haar nest. De Winter ging traag voorbij en toen de Lente opnieuw in de lucht hing, keerden de eenden terug.

— Kwak ! kwak ! Daar is het lelijk eendje, riepen ze, en klapten luid met hun krachtige vleugels zodat het water opspoot.

Het lelijk eendje was een heel stuk gegroeid en voelde zich sterk. Toch wou het niet vechten en als zijn broers hem uitlachten, keerde het zich af want het wist dat het lelijk was en had er verdriet om. Op een morgen had het zich eens lang gespiegeld in het kristalhelder water van een vijver en gezien dat het niet lenig en sierlijk was zoals de andere eendjes, doch groot, en bedekt met grijze veren, stond het op poten die veel te hoog leken. Sedert die dag sloot het lelijk eendje de ogen telkens het een teug water nam.

Vliegen kon het lelijk eendje nu reeds lang, maar toen het de volgende Herfst de lieve eendenjuffers wou gezelschap houden, staken deze hun neus in de lucht en verjoegen het met boze kreten. En op een avond in Oktober was het lelijk eendje weer alleen, want de andere eenden waren opnieuw naar het Zuiden gevlogen. Het lelijk eendje kende nu de harde Winter van het Noorden reeds en had veel ondervinding opgedaan bij het waterhoen, zodat het geen gebrek leed. Het was bovendien heel sterk geworden en kende zelfs de meest verborgen hoekjes van het moeras op zijn duimpje.

Toen de ergste koude voorbij was, en lang vóór de eenden terugkeerden, streken er drie onbekende vogels op het moeras neer. Het lelijk eendje had nooit zulke mooie blanke vogels gezien ! Hun veren waren witter dan de sneeuw die 's winters op de dennebomen lag en nog blonk op de bergkruinen. En wat waren ze groot en hoe krachtig hun vleugelslag ! Het lelijk eendje bekeek de statige vogels lang en waagde zich dan schuchter naderbij... Tot zijn grote verrassing groetten de vreemden heel beleefd en behandelden het als een van de hunnen.

Op zekere morgen steeg het lelijk eendje met zijn vrienden heel, heel hoog in de lucht. Het vloog een toekomst vol zon, geluk en liefde tegemoet...

★

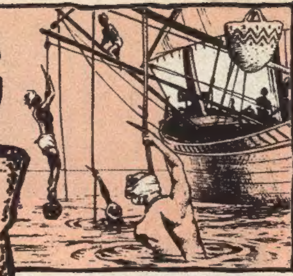
— Mama, mama, kom eens krijken, riep een kleine jongen. Vroeger waren er toch maar drie witte zwanen op de vijver en nu zijn er vier !

— Mama, mama, kom eens kijken !

DE PARELVISSERS

Jesselton, kapitein van het Hollands schip « Amaranth », heeft het anker geworpen voor Ceylon. Hij nodigt de gouverneur van het eiland en zijn vriend aan boord...

Doch Manrico en Perez zijn eerlijk en trouw aan hun land...

... en wijzen het voorstel verontwaardigd van de hand.

Jesselton is woedend !

Intussen, nabij de kust... Een vloot lichte jonken zeilt om kaap Rohany en nadert de boten die de sloep van Malabar omringen.

Tussen de inboorlingen in de jonken en de vrienden van Malabar worden geheimzinnige woorden gewisseld...

De jonken glijden stil naar de « Amaranth »...

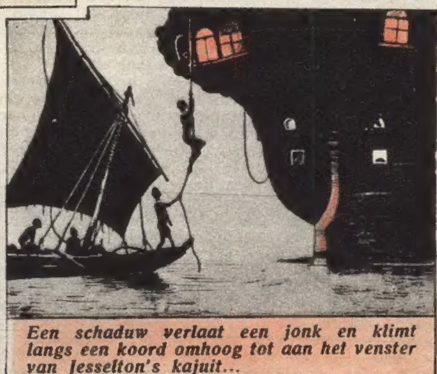
... waar de Hollandse officieren en matrozen drinken en lustig zingen.

In de kajuit van Jesselton wordt de woordwisseling heftiger.

Een schaduw verlaat een jonk en klimt langs een koord omhoog tot aan het venster van Jesselton's kajuit...

(Wordt voortgezet.)

Volgende Donderdag :

DE INBOORLINGEN BRENGEN DE REDDING !...

FRIEDEMAAR DE DIJKENBOUWER

DIT verhaal over Heer Friedemaar heb ik van mijn vriend Korte Adem. Maar nu Korte Adem dood is, is het mijn beurt om jullie zijn verhalen te vertellen. Want jullie moeten weten dat de mensen uit zijn dorp hem aanzagen voor een halve gare, zodat ik ongeveer de enige ben die iets over deze verhalen afweet.

De geschiedenis van Heer Friedemaar, heeft hij me verteld een paar dagen vóór ik vertrok naar IJsland. Korte Adem riep toen :

— Maar dat is het land van Heer Friedemaar !

— Heer Friedemaar ?

— Wel ja, Heer Friedemaar, die de dijken bouwde. Ken je dat verhaal niet ? Kom, zet je op de haverbak en luister :

Axel en al de dorpen hierrond, en zelfs misschien een heel stuk van Vlaanderen er bij, waren in lang geleden dagen slechts een onoverzichtelijk moeras. Nu zijn er polders en dijken, popels en windhagen, maar alvorens Heer Friedemaar hierheen kwam, waren er alleen wat duinen en veel, heel veel schorren. Zo was het toen.

Heer Friedemaar was een Winkingkoning en hij woonde in het land waar jij heen gaat. Je zult zien hoe hard de mensen het er hebben en wanneer ik je er bij zeg dat het nu al veel verbeterd is, dan zul je zeker gemakkelijk kunnen begrijpen dat die mensen, wilden ze blijven leven, op rooftocht moesten uitgaan. Ze bouwden schepen met het hout, dat de zee op hun stranden aanspoelde. Want in IJsland worden de bomen niet groter dan een struik. Met die schepen staken ze over naar landen waar het leven wat milder is om er al te roven wat maar meesleepbaar was. Zo kwam het dat de Wikingkoning Friedemaar paarden en koeien had gezien, nog eens zo zwaar als die arme verschrompelingetjes van IJsland. Hij had velden gezien waar de halmen ombogen onder de zwaarte van de korrels en hij verlangde naar een rustiger leven. Hij was de zee beu, maar nog meer het roven, het vechten en het doden.

Graag had hij een land gevonden waar de aarde zwart was en het goed zou zijn te wonen, maar nergens vond hij grond vrij, nergens, tot op de dag dat een storm hem en zijn Wikings op onze stranden wierp. Van op het schip reeds had hij gezien hoe de zee een land overspoelde dat begroeid was met riet en moerasgras. Aan de enkele duinen echter, die als kleine eilandjes in de golven stonden, zag hij dat bij laag tij de zee slechts tot voor de duinen kwam. Hij dacht dat het voldoende zou wezen een dijk te smijten tussen de duinen om aldus bij hoog tij het water te beletten het land in te vloeien. Eerst zou er slechts een mager grasje groeien, omdat de grond nog te zeer doordrengd zou zijn van het zout. Maar na een paar jaren zouden de weiden groen worden als in Ierland. Op de vruchtbaarste plaatsen zouden ze ook graan kunnen zaaien en ze zouden de halmen zien buigen onder het gewicht der korrels.

Zijn mannen wisten niet wat hij dacht en hij sprak hen er ook nog niet over, want eerst moest de nacht komen, en de morgen van de daaropvolgende dag zou hij het hun uitleggen van die dijk. Dan zouden zij het begrijpen, vermits het laag tij zou ingetreden zijn.

En de daaropvolgende dag heeft Friedemaar het hun uitgelegd en de dijk kwam er. Het water was land geworden. De eerste jaren was het gras magertjes en ze konden alleen schapen kweken. Later echter werd het gras vettig als in Ierland en naast schapen hielden ze ook nog koeien. Na de oogst van het eerste graan stelde Friedemaar voor niet langer meer in de enge schepen te wonen, maar huizen te bouwen. Zo werd het eerste dorp op polderbodem gebouwd. Bij de voltooiïng werd een groot feest gegeven en het volk schonk Friedemaar een grote, witte draver, en een zwarte stierhoren.

Toen was het dat Friedemaar deze woorden sprak : « Niet langer zijn jullie Wikings. Wikings hebben nooit iets te veel en kunnen geen geschenken geven. Boeren zijn jullie nu. Ik word oud, mijn rosse baard wordt wit als het schuim der golven en wellicht zal ik niet lang meer bij jullie vertoeven. Vergeet echter nooit dat een dijk slechts een dijk is en de zee altijd de zee blijft. »

De volgende dag heeft niemand Friedemaar nog gezien en de daarop volgende dagen ook niet. Zijn paard en zijn horen waren evenals hij verdwenen, maar het leven kan niet wachten en de boeren vergaten Friedemaar's raad. Ze werden rijk, en wilden nog rijker worden. Ze werkten op hun velden zo laat ze konden en niemand had nog tijd om dijken te verzorgen.

Maar een dijk is slechts een dijk en de zee blijft altijd de zee. Een storm stak op en de dijk begaf. De afgebeulde boeren sliepen en er stond geen wacht uit, evenmin als er een stormvuur brandde. Het was een langgerekte en akelige hoornstoot die hen wekken moest. Maar toen ze het water hoorden aanrollen, begrepen ze dat de dijk doorgespoeld was. Met spaden en biezen matten snelden ze er heen en daar zagen ze naast de bres een ruitergestalte opdoemen. Een grote man was het, met wit haar en een witte baard, op een wit paard. De man blies de hoorn en het volk begreep dat Friedemaar weergekeerd was. Hij deelde bevelen uit en bij de eerste morgenklaarte was het kwaad hersteld. Maar voor de boeren naar huis gingen, sprak Friedemaar deze woorden :

— Ge zijt niet langer meer gewone boeren, want gewone boeren vergeten niet wat hun plicht is. Rijke boeren zijt ge geworden. Vergeet echter nooit dat een dijk slechts een dijk is, en de zee steeds de zee blijft, terwijl Friedemaar niet immer Friedemaar zal kunnen wezen.

De boeren gingen met gebogen hoofd heen en zwoeren onder elkaar het nooit te vergeten. Maar jaren gingen er over heen, en de tussenkomst van Friedemaar werd een legende. Het was een legende geworden en de moeders vertelden het hun kinderen en de kinderen keken ongelovig op. Zelfs de kinderen geloofden niet meer in Friedemaar. Tot op de dag dat er een storm woedde, heviger dan ooit. De boeren vonden dat ze nu rijk genoeg waren en ze zich naast tarwe ook gerst konden veroorloven. Van de gerst maakten ze bier en het bier maakte hen dronken. Haast elke avond waren ze zat en vielen in slaap.

Op zo'n avond doorspoelde de storm de dijk en het water bruist over de weiden. Een wacht was niet uitgezet, evenmin als er een noodvuur brandde. Het dorp sliep en bleef slapen, ook toen de eerste golven de huizen binnenklotsten. Het dorp sliep en het was een langgerekte en akelige horenstoot die hun wakker moest maken. Maar verdwaasd bleven ze liggen. Toen reed een ruiter door het dorp. Een grote, oude man met wit haar en een witte baard op een wit paard. Hij reed de huizen langs en immer maar blies hij op de zware horen van een zwarte stier. De boeren begrepen wat er gaande was, en in alle gauwte volgden ze de ruiter naar de dijk. Ze werkten al wat ze geven konden, maar de zee spoelde alles weg wat ze in de bres wierpen. Er bleef nog een laatste hoop : het laag tij afwachten. De storm echter werd er slechts heviger om en de bres groter. Toen was het dat de ruiter riep : « Breng al het goud en zilver dat ge in uw huizen bergt. Doe het in zakken en werp het in de bres, want al het geld dat ge eens niet in de dijk hebt gestoken, moet ge er nu dubbel aan geven. » En de boeren gingen en kwamen met zware zakken terug. Maar ook dat hielp niet. Ze stonden met hun spade in de handen en keken naar de ruitergestalte. Friedemaar gebood hen uiteen te gaan. Hij klopte met zijn hand op de rug van zijn paard en stuurde het de bres in. Toen riep hij : « Werp zand op mij ! »

De boeren twijfelden... « Werp aarde op mij ! » En de boeren aarzelden... « Werp zwarte aarde op mij !!! » En de boeren volbrachten zijn bevel. Alvorens het dag werd was de dijk haast gans dicht, alleen Friedemaar's hoofd was nog niet bedolven. Hij sprak deze woorden : « Vergeet nooit dat een dijk slechts een dijk is, en de zee immer de zee zal wezen. De dijk maakt uw rijkdom, geef hem wat hem toekomt. Vergeet dit nooit, want Friedemaar is de laatste maal Friedemaar geweest... » Zijn ogen braken en de boeren wisten dat hij dood was. Ze wisten ook dat er geen schoner graf bestond voor hun Friedemaar dan een dijk. Daarom hebben ze hem dan ook verder ingegraven. Een kruis bestond er in die tijden nog niet. Er stond niets op zijn graf, zodat men heden ten dagen slechts nog weet dat een dijk maar een dijk is, en de zee altijd de zee zal blijven. Friedemaar's naam is men echter vergeten. Evenals zijn daden.

Dit was het verhaal dat Korte Adem me vertelde een paar dagen vóór ik afreisde naar het land waar Friedemaar geboren werd. Toen ik terug kwam, was Korte Adem dood en deze vertelling heb ik dan opgeschreven. Want naast de stenen pijp, die hij mij ten geschenke achterliet, blijven zijn verhalen het enigste wat mij van m'n vriend overblijft.

Yan BALIS.

Daar zagen ze naast de bres een ruiter opdoemen.

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

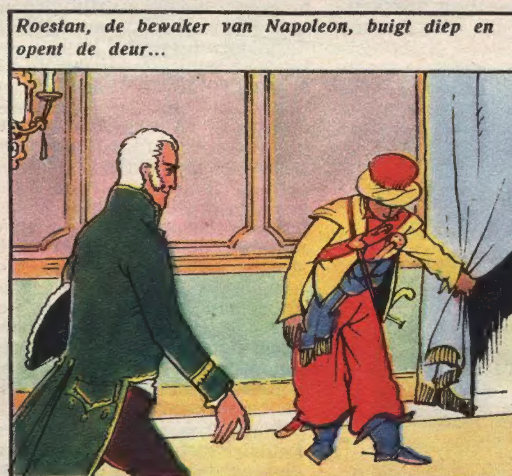
Hassan en Kaddoer raken op de hoogte van een samenzwering tegen Napoleon. Ze verlaten het onguur oord, doch worden aangehouden door kurassiers...

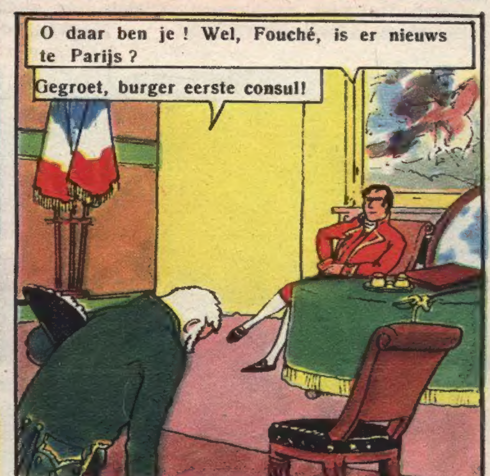

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

DE VERSTEKELING

MEN noemde hem Dzidziri. Om de waarheid te zeggen, niemand wist hoe Gerard aan deze bijnaam gekomen was. Het eerste kindergestamel misschien, of een komische naam die een vriend hem gaf? Of de kreet welke hij uitgalmde wanneer hij met zijn vrienden speelde en een nieuw sensationeel avontuur uitdacht?

Een Avontuur met hoofdletter geschreven, want Dzidziri was ontegensprekelijk de hoofdman van al de rakkers van de wijk. Hij was een dromer, doch een dromer die tot de daad overging, want niets verfoeide hij meer dan het mediteren! Men moest Dzidziri zien wanneer hij al het nodige aan mekaar knutselde voor de aanval van de Comanche Indianen op een postkoets, of de overtocht van de Orinoco (1), indien het, bij toeval, geen « groot luchtcirkus » was, waarin gebroken regenschermen als Mustangs dienden die de strijd aanbonden met de Taks, voorgesteld door twee stukken wit hout in kruis op mekaar genageld, zonder de tussenkomst van de superforten te vergeten! Een geroeste wasmachine moest hiervoor dienen en ze werd door haar piloten bij de handvatten gehouden! O ja, dan moest men Dzidziri zien! Hij ontpopte zich als de grootste onder de grootsten en bleef nooit in gebreke. Hij was overal tegelijkertijd en werkte met zijn mond, voeten, handen en heel zijn lichaam. Hij was niets anders meer dan een gehuil, geklop of geklapper; hij was de bom, het machinegeweer, de pantserwagen, de blaaspijp of de boog. Dzidziri was alles...

Misschien was Dzidziri dit alles met zoveel geestdrift omdat hij zich in de conciergewoning van zijn oom en tante verstoken voelde van warmte en kinderpret. Oom Amable Saupranaud, een Republikeins gardesoldaat, was geen slecht man en tante Gabrielle geen helleveeg, verre van daar! Dzidziri voelde zich eenvoudig eenzaam. Van zijn moeder, die hij veel te vroeg verloren had, herinnerde hij zich nog slechts vage trekken — als hij zich die nog herinnerde — en zijn vader was voor hem niets meer dan een foto en een ingelijst diploma... En dan voelde Dzidziri een instinctmatige afkeer voor de uniform van Amable en de snor van Gabrielle omdat hij met zijn bende regelmatig in botsing kwam met de wijkpolitie. Ziedaar wellicht waarom deze veertienjarige jongen zulk een innerlijk leven had en waarom hij droomde van de dag waarop hij dit alles zou kunnen ontvluchten.

Niemand keek zijn kant uit. Hij sprong, liep over de traploopbrug...

Voor het ogenblik kristalliseerde de droom zich voor zijn ogen. Op het vliegveld, waar de dageraad vage silhouetten tekende en auto's met ontstoken koplichten over en weer reden, bemerkte men de machtige omtrek van een vliegtuig. Sedert weken dacht Dzidziri enkel en alleen nog aan dit toestel. Het was voor hem zoiets als een god geworden, een god die hij tot in het geringste raderwerk kende. In de dagbladen had hij er verschillende artikels over gelezen en hij wist hoe de ruimte van de romp verdeeld was. De bergplaats voor het reisgoed en de bar, in het uiterste hoekje van de romp, waren zo geschikt dat er ruimte bleef om zes en negentig zetels in bedden om te toveren. Steeds in zijn droom, had Dzidziri plaats genomen in de pilootzetel en hij had op een bepaald knopje gedrukt om het ingewikkelde spel der wijzerplaten, dat hem van alle kanten omringde te controleren. Hij had de stuurknuppel in de hand gehad en gevoeld hoe de reusachtige machine trilde, zich zacht losmaakte, over de betonbaan rolde, met haar reactiemotoren de lucht openreet en startte... Dzidziri had de *Normandie des Airs* bestuurd, want aldus had men dit nieuwe toestel, de trots van de Franse vliegtuigconstructie, genoemd. Het was het resultaat van jaren vorsen, zoeken en werken van de beste ingenieurs.

Hoeveel heerlijke uren sleet Dzidziri niet op de achtste verdieping van het huis! Hij zat op het dak, met de voeten in de dakgoot en met een oude keerborstel stuurde hij zijn *Normandie* over de continenten. Zijn toestel was meester in de lucht, was meester over de stormen, de orkanen en de winden! Was het gedonder van de autobus in de straat aan zijn voeten niet het geklots van de golven? En het hese roepen van tante Gabrielle: « Ger... ard! Geeer...aaard! » niet de lieve stem van een van de drie hofmeesteressen die piloot Dzidziri uitnodigde het sobere maal te gebruiken dat men voor hem had klaargemaakt?

En in de morgen waarin nog het blauw van de nacht hing, stond het vliegtuig vóór de jongen. Hij was er reeds dikwijls vlak bij geweest, doch nooit zoals deze morgen. Het was vandaag dat de F.-ZNBA zijn eerste wereldvlucht, de grote kring rond de aarde zou maken en dit, niet evenwijdig met de parallellen, doch over de twee Polen. Hierdoor zou de *Normandie des Airs* bewijzen zonder tussenlanding en zonder bevoorrading een afstand van 40.000 kilometers te kunnen afleggen!

Veertig duizend kilometers! Dzidziri hoorde het z'n leraar nog zeggen: « Het tien millioenste deel van een vierde van de aardmeridiaan... » Het vliegtuig zou vier maal tien millioen meter afleggen! Men zou de hitte van de Evenaar en de koude van de Polen trotseren en triomfantelijk op dit vliegveld terugkeren van waar de *Normandie* straks zou opstijgen.

In de klaarte van de zomermorgen kon Dzidziri thans een paar groepen onderscheiden. De leden van de bemanning redekavelden en antwoordden op de vragen van de journalisten. De cinemareporters hadden hun camera's dichter geschoven. Men hoorde hun stemmen:

— Hier... Neen, komt allen hierheen. De piloten, de werktuigkundigen, de radiotelegrafisten... maar zeker, de hofmeesteressen eveneens!

Een man stond een beetje afzijds en keek nadenkend naar de reusachtige machine. Hij was het die de stoute lijn aan 't vliegtuig had gegeven waardoor het leek op en reusachtige haai, waarvan de onderste vinnen in vleugels waren veranderd. Men riep hem:

— Mijnheer Hage-Davricourt!

Hij kwam naderbij en zette zich bij de bemanning. De lichtbundels van de projecteurs flitsten aan.

Als gehypnotiseerd overschreed Dzidziri een grens — hij herinnerde zich niet hoe — en kwam naderbij. Hem boeiden noch de cinema, noch de reporters; alleen het vliegtuig telde! Het vliegtuig en die open deur boven aan de roltrap. Hij ging verder en nog verder... Waaraan dacht hij? Had hij een doel?

Niemand keek zijn kant uit. Hij sprong, liep over de traploopbrug en stond in het toestel, in de *Normandie!*... Hij keek, vergeleek de foto welke hij in de tijdschriften had bewonderd met de werkelijkheid en paste zijn droom aan dit tastbare visioen aan.

Plotseling hoorde hij het gerucht van stemmen buiten. Men zou hem betrappen, nazitten... Neen, hij vluchtte naar achter waar hij achter de bar de kleine bergplaats wist. Hij sloot zich op, kroop onder een zeildoek en bewoog niet meer.

Tien minuten later huilden de reactiemotoren als razend en startte de *Normandie*. De toeschouwers juichten toe en riepen.

Verborgen onder de zak kneep Dzidziri zich in de arm dat hij bloedde... Neen, hij droomde niet...

---

(1) Rivier in Zuid-Amerika. Orinoco = Rivier (Indiaans).

(Wordt voortgezet.)

Volgende Donderdag : STORM!...

Welke Sport Moet ik kiezen?

HET gelukkig toeval brengt me vaak in kontakt met de jonge studenten van 'n school uit mijn buurt. Ik speel graag met hen mee. Eerst keken ze wel een beetje verbaasd naar die meneer die zich met kinderspelen kwam amuseren, doch langzamerhand won ik hun vertrouwen en ze kwamen me met vragen bestormen.

— Welke sport moet ik kiezen ? Hoe dikwijls heb ik ze niet gehoord en hoe menig Kuifjeslezer stelde me reeds dezelfde vraag. Ik moet ze dus wel beantwoorden. Ik zou beginnen met te zeggen :

— Jullie moeten de wagen niet voor de paarden willen spannen !

— Wat betekent dat nu ? hoor ik jullie onthutst roepen, en dat zal ik vandaag even uitleggen.

Zonder stevige basis geraak je niet ver

Ik ken ze goed, die jonge geestdriftige sportbeoefenaars! Ze kunnen nauwelijks fietsen en ze dromen er reeds van Fausto Coppi te evenaren. Ze spelen voor de tweede maal korfbal en hopen eens de ster van het veld, de kampioen van het land te worden. Zonder deze fantasten te willen ontmoedigen, moet ik toch zeggen, dat men over 't algemeen niet als

kampioen in de wieg wordt gelegd (er zijn uitzonderingen), maar men kan er een worden mits veel werken en talent.

Om nu een kampioen te worden, moet er vooreerst een stevige basis zijn, d.w.z. de spieren moeten voldoende ontwikkeld zijn en om dit te bereiken is het TURNEN noodzakelijk.

Turnen ? Jullie halen misschien jullie neus op alhoewel het turnen misschien wel de schoonste sport is die er bestaat !

Voor jonge mensen staan alle wegen open

Turnen is niet zo gezellig, maar huiswerk maken is nog minder gezellig, en toch ook nodig om

jullie geest normaal en zo ruim mogelijk te ontwikkelen. Er is geen sport die de spieren zo harmonisch en mooi ontwikkelt als turnen.

Daarnaast mogen we dan het zwemmen stellen, evenals korfbal en athletiek.

Zwemmen is mooi, gezond, ontwikkelt de spieren harmonisch, is niet brutaal, vermoeit de jonge harten niet en men leert hoe men juist en regelmatig moet ademhalen ! Zwemmen ontwikkelt de longen, zet ze uit zodat hun inhoud vergroot. Vergeet niet dat de longen van de mens zoiets zijn als de cylinderinhoud van een auto. Ik wed dat jullie er heilig van overtuigd zijn, dat de 3.000 cm³ van een Alfa-Romeo het beter doen dan de 1.500 cm³ van de Simca ! Wie een kampioen wil worden, moet degelijke longen hebben.

Onder athletiek versta ik: springen, werpen en lopen. De spieren worden er door gestaald en men kan het in open lucht beoefenen, wat een groot voordeel is.

Korfbal is het ideale spel om de handigheid, de snelheid, het uithoudingsvermogen en de juiste en snelle reactie te oefenen.

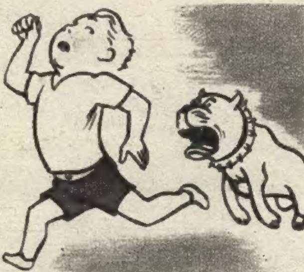
Pas wanneer jullie physisch degelijk gewapend zijn, mogen jullie er aan denken een bepaalde sport te kiezen. Wanneer jullie talent en uithoudingsvermogen hebben, zullen jullie, op korte tijd, veel verder zijn dan de onvoorbereide kandidaat.

Dat is nog geen antwoord op de vraag « welke sport ? » zullen jullie zeggen. Wel ziehier : kies daarna de sport welke jullie het best bevalt. Op het ogenblik dat jullie goed voorbereid bent, staan alle wegen open.

Wees niet te vlug...

om deel te nemen aan grote wedstrijden. Sommige sportlui beweren dat veertien jaar niet te vroeg is, doch ik houd hardnekkig vast aan ZESTIEN. Wanneer men te vroeg begint met wedstrijden, vergt men te veel van zijn lichaam en wilskracht en dat moet men achteraf betalen ! Knapen die te jong met lopen beginnen b.v., houden het niet lang uit. Willen jullie voorbeelden ?

Willy den Ouden, een Hollander, was kampioen van Europa op dertienjarige leeftijd. Toen hij twintig was, moest hij het lopen echter reeds opgeven en ik zou er nog een hele reeks kunnen opsommen !

Kan men de kampioen herkennen ?

Wanneer men turnt, zwemt en aan athletiek doet, zal men spoedig zelf voelen of men talent heeft, ja of neen. Ook de leraars zullen het je zeggen. Over het algemeen hebben de sporthelden lange, fijne benen, harmonisch ontwikkelde spieren en ruime borstkas. Goed ontwikkelde longen hebben, wil niet dadelijk zeggen breed geschouderd zijn.

De benen spelen een voorname rol. Indien ze lang zijn, denk dan aan een sport waarin elasticiteit en snelheid gevergd wordt. Zijn ze integendeel massief en zijn jullie helemaal stevig gebouwd, verkies dan voetbal, ski, ijshockey en andere sporten waarvoor een solied evenwicht vereist is. Heel wat jongelui kiezen een sport die niet met hun lichaamsbouw te verenigen is en bereiken hierdoor niet het resultaat dat ze zouden verkrijgen, indien ze meer rekening zouden hebben gehouden met hun physische mogelijkheden.

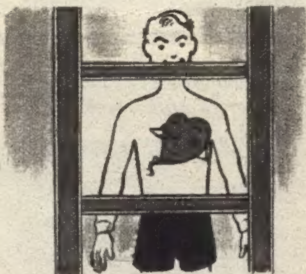
Onnodig te zeggen dat het hart zijn woordje mee spreekt !

Bijna alle grote kampioenen hebben een trage polsslag. Zatopek, Coppi, Reiff en de fameuze neger bokser Ray « Sugar » Robinson overschrijden de acht en vijftig polsslagen per minuut niet.

Het hart van een kind klopt veel vlugger dan dit van een volwassene. Vergeet echter niet dat het hart een spier is en dat men het kan oefenen en perfectionneren zoals een kuitspier, de spieren van je armen of buik.

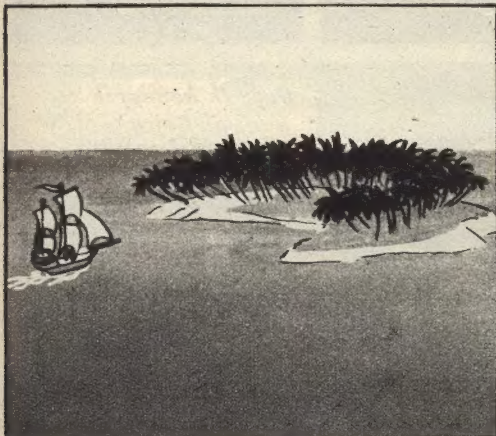
Misschien was deze kroniek een beetje langdradig, doch lees ze indien jullie ooit met een Olympische lauwertak wensen gekroond te worden !

Coca-Cola PRESENTEERT JULLIE BOEIENDE AVONTUREN

Op schattenjacht

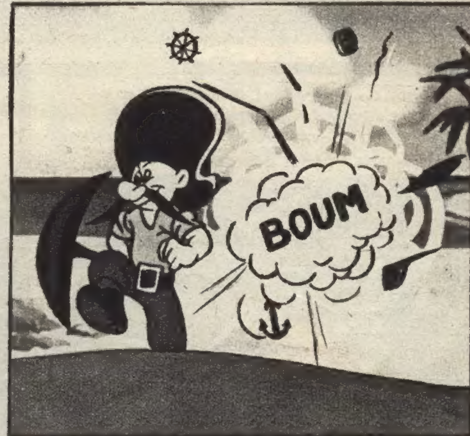
Coca-Cola

Na weken zwalpen over zee... eindelijk het eiland !

De kapers springen aan wal...

De laatste man moet het schip in de lucht doen vliegen... (Wordt voortgezet.)

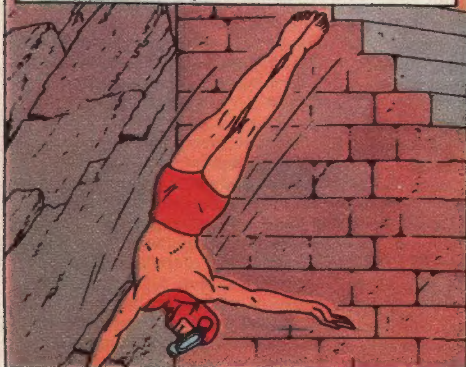

DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

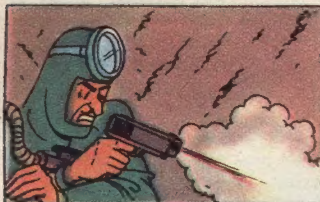

Lambik en het Rode Masker gaan op zoek naar Suske en Wiske die in de grot zijn opgesloten. Ze komen voor de Bronzen Poort en staan meteen tegenover Brocca en zijn trawanten...

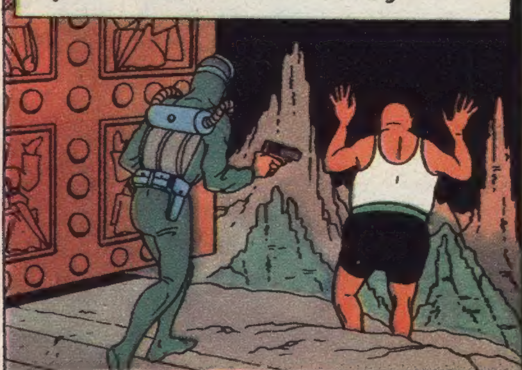

(Wordt voortgezet)

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

De Egyptenaren zijn meester van de tempel van Efaoud. Het Gouden Masker is er echter in geslaagd te vluchten. Alex achtervolgt hem...

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

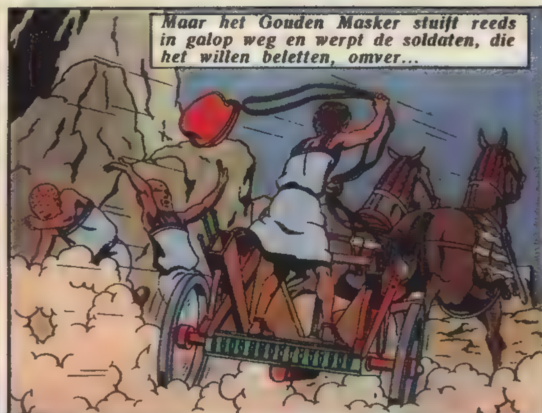

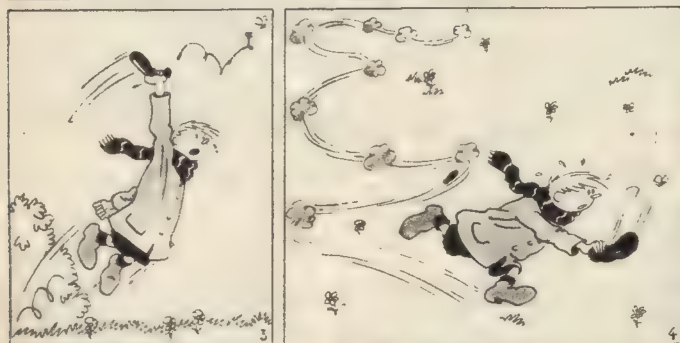
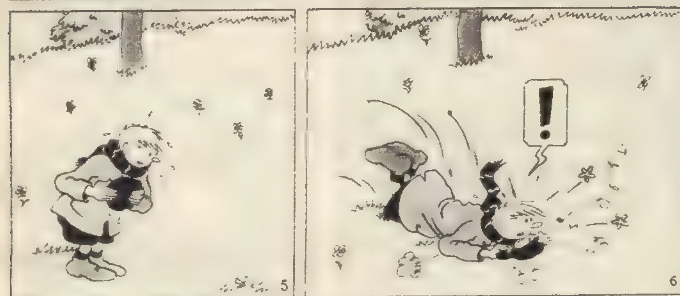

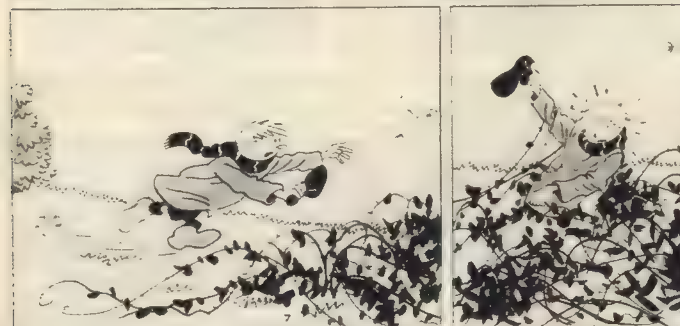
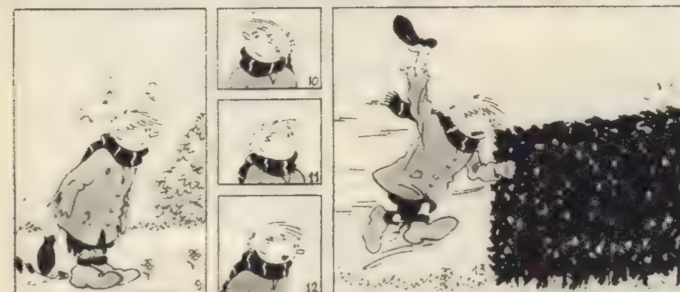
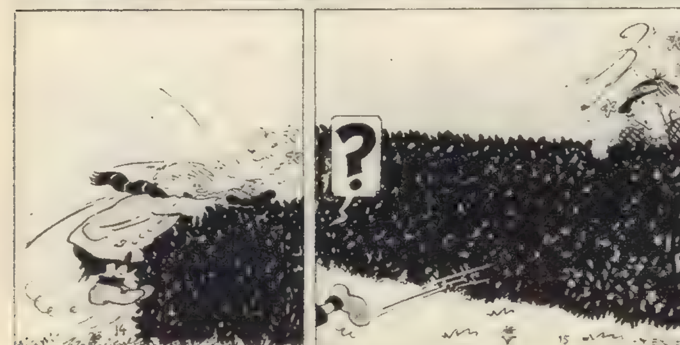

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van Kwik en Flupke

ER ZIJN VLINDERS EN VLINDERS!...

Een olifant vergeet niet

Verhaal van Raoul DAUTRY.
Geïllustreerd door Fr. CRAENHALS.

OHN ETHELBERT JAMES FITZPATRICK had, ik weet niet om welke reden, een speciale voorliefde voor de olifantenjacht. Hoeveel olifanten hij ooit velde, kan ik niet bij benadering schatten, doch zijn groot huis te Londen hing vol gevaarlijke slagtanden en, men kon het hem geloven, dat dit zijn eigen jachttrofeeën waren en hij ze niet gekocht had bij een of ander muf verzamelaar.

Op zekere morgen was Fitzpatrick er weer op uit getrokken. Met het geladen geweer in de hand marsjeerde hij door de wildernis. Zijn boy stapte naast hem en beiden vermoedden dat het groot wild niet ver meer was.

Er was inderdaad een troep olifanten gemeld en met de omzichtigheid van een oude, ervaren jager, neus en oren in de wind, schreed Fitzpatrick vooruit. Zijn hand bleef steeds aan de trekker, want de diertjes, waarop hij jacht maakte, laten niet met zich spotten en vooral als ze getergd of gewond zijn, houdt men zich beter op veilige afstand. Meer dan eens gebeurde het dat zo'n oude, getergde olifant recht naar de jager stapte en hem, zonder verwittiging, op de slurf nam en in sierlijke boog honderd meter verder slingerde.

Fitzpatrick had zijn helm diep in het gezicht getrokken en moest toch nog dikwijls met zijn vrije arm molenwieken om de hardnekkige en onuitstaanbare vliegen van het gezicht te houden.

Boelikoko, de boy, volgde het voetspoor van zijn meester heel ernstig en toegewijd. Het was ook nog een echte neger, want hij had een stukje ivoor door de neus geboord, wat hem beslist een zekere elegantie gaf.

Plotseling bleef Fitzpatrick pal staan. Boelikoko plooide zijn zwarte negersnoet, zodat hij sterk op een oude portemonnaie geleek, en bracht zijn vuist aan de neus om te beduiden dat er slurfen in de buurt waren!

Boven het gezoem van de insecten en het gekweel van de vogels, hoorden ze het gekraak van takken en het geritsel van struikgewas. Heel stil bracht de jager zijn geweer in de richting van het geluid en wachtte... Zijn geduld werd niet lang op de proef gesteld, want daar verscheen tussen de struiken een kleine, opgewekte, zorgeloze olifant. Een echte argeloze baby-olifant!

Er heerste een ogenblik grote spanning. De jager richtte de loop van zijn geweer juist tussen de ogen van het dier. Fitzpatrick had scherpe en geoefende ogen, en de lijn van zijn geweer naar de plek tussen de ogen van de olifant, was ongetwijfeld recht! Nog een sekonde en het brave dier zou dodelijk getroffen neervallen...

De kleine olifant voelde het gevaar dat hem bedreigde en bleef als aan de grond genageld staan. In zijn kleine ogen en op het heele wezen lag zulke hulpeloze, verschrikkelijke angst te lezen, dat het niet mogelijk was er onbewogen naar te kijken.

Wat Fitzpatrick op dit ogenblik voelde of dacht, heeft hij nooit verteld; zeker is het dat hij naar de olifant keek en zijn geweer langzaam liet zakken...

— Ga maar! zei hij tot de olifant, die zich omdraaide en met veel lawaai van brekende takken verdween...

— Het is van die dag, dat mijn meester zo ongelooflijk dom is geworden, beweert de zwarte Boelikoko.

*

Er verliepen twintig jaar en voor James Fitzpatrick waren ze zwart en droevig. Het geluk dat hem tot dan toe steeds had toegelachen, keerde hem de rug toe en hij kende tegenslag op tegenslag. Zijn beminden stierven, zijn fortuin smolt weg en hijzelf werd grijs en oud. Op zekere dag moet hij zijn laatste jachttrofee verkopen om wat geld te hebben en toen ook dit verbruikt was, kon hij zijn zakken omkeren, zonder nog zelfs maar een schijn van een penny te ontdekken.

Hoe de oude leefde? Vraag het me niet, want het is te triestig! Af en toe vond hij hier en daar een karweitje, soms ook een bed, maar meestal sliep hij onder de blote sterrenhemel. Van zijn vroegere rijkdom en glorie was niets meer overgebleven.

Op een avond slenterde hij weemoedig door de straten van een Londense voorstad en vroeg zich af wat hij met de shilling zou aanvangen, die hij verdiend had met apennootjes te tellen bij een vrekkige fruithandelaar.

Terwijl hij zo liep te denken, werd hij opeens opgeschrikt door een hel bazuingeschal.

« Net de bazuinen van het laatste oordeel », dacht Fitzpatrick, maar dat kon hem toch niet weerhouden in de richting van het getrompet te stappen. Op een binnenplein is een groot cirkus opgeslagen en de muzikanten, die voor de ingang opgesteld zijn, lokken het volk binnen. Fitzpatrick krijgt een schok! Te midden van de twintig andere sensationele onovertrefbare nummers prijkt de naam van « Hannibal » de reuzen olifant!

— Die moet ik zien! besluit de oude jager.

Gelukkig zijn er ook plaatsen van een shilling. Terwijl hij tussen de nieuwsgierigen aanschuift, kan hij niet nalaten aan zijn jachten in de wildernis te denken...

Het cirkus is tot in de nok volgelopen en het spektakel begint. Geboeid kijkt Fitzpatrick naar de clowns, de acrobaten, de goochelaars, de paarden en de tijgers, maar toch brandt hij van ongeduld om Hannibal te zien.

Eindelijk verschijnt de reus! De laatste haren van Fitzpatrick, komen rechtop staan en hij voelt een rilling van zijn hoofd tot in de toppen van zijn tenen lopen.

— Wat een prachtbeest! Wat een slurf! Wat een tanden! Wat een oren!

De olifant gaat de arena rond en schijnt zich noch om het publiek, noch om de temmer te bekommeren, die in een admiraalspak naast hem loopt en met de lange zweep klakt. Plotseling blijft de olifant pal staan, als was hij in een granietblok veranderd. Langzaam draait hij de zware kop in de richting van James Fitzpatrick, zijn kleine ogen staren hem aan en dan, vooraleer iemand kan ingrijpen, klimt hij op de trap recht naar de één shillingplaatsen. Hij neemt de oude, arme Fitzpatrick behoedzaam op zijn slurf, gaat achterwaarts de trappen af en zet zijn last neer in een mollige één-pondzetel!

Heel kalm gaat Hannibal dan naar de arena en begint zijn nummer. Je hebt het geraden, beste lezer, Hannibal is niemand minder dan de kleine argeloze olifant die John Ethelbert James Fitzpatrick op de heuglijke dag terug naar zijn moeder zond...

Dit is een waar, en echt gebeurd verhaal. Het werd mij door een edele en dappere jager verteld.

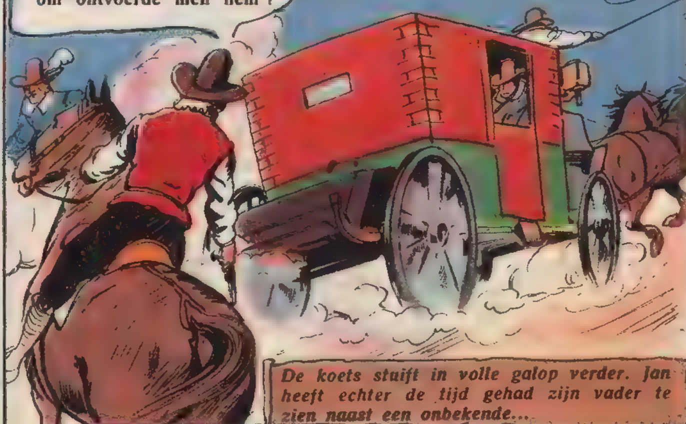

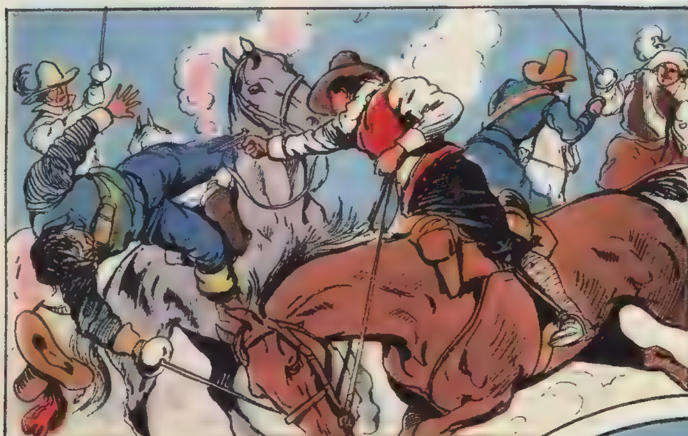
De Zoon van de Postmeester

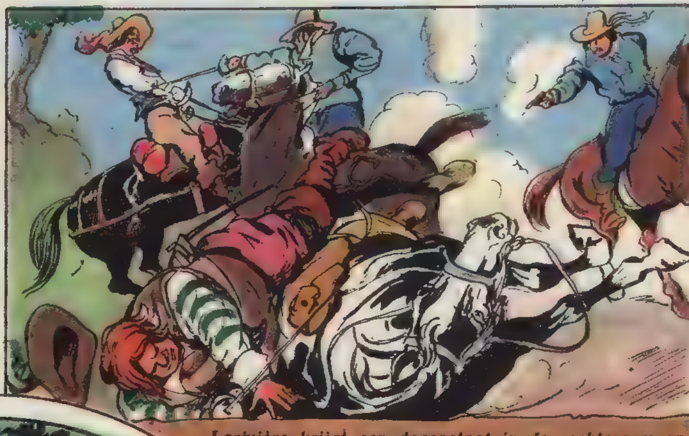
Door André Galland

In gezelschap van zijn vriend Lode en de twee dikkerds gaat Jan, de zoon van de postmeester, zijn vader zoeken die opgelicht werd. Weldra bereiken ze de aanranders en de strijd begint...

(Wordt voortgezet.)

DE ZWARTE KAPER

Tekst door E. SALGARI

Tekeningen door F. CHILETTO

Iedere kaper draagt een bussel hout om zonder gevaar doorheen het moeras te geraken... Ze rukken snel op naar de forten...

Zodra ze aan het moeras komen, openen de kanonnen van Gibraltar het vuur. De kapers lopen echter voort...

De kapers die geraakt worden, zinken in het slijk...

Eindelijk staan de kapers op vaste grond, en sluiten de rijen...

De twee kapiteins gaan voorop en weldra valt een Spaanse batterij in hun handen...

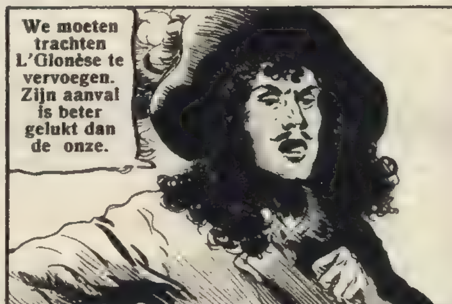

De Zwarte Kaper en Carmaux staan een beetje afzijds om het terrein te verkennen...

De Zwarte Kaper komt terug bij zijn manschappen. Ze doen nogmaals een uitval...

Doch een regen granaten onthaalt de kapers en ze moeten zich in een bos terugtrekken.

De Zwarte Kaper roept dan een handvol dappere kapers om de batterij in de rug aan te vallen...

't Duurt niet lang of ze zijn bij L'Glonèse...

Zo gezegd, zo gedaan. De kapers doen een schijnuitval en trekken zich dan terug. De vijanden lopen in de val en achtervolgen de kapers.

Plotseling keren de kapers zich om en nu volgt er een verschrikkelijk lijf aan lijf gevecht...

De kapers, die zich in het bos hadden verscholen; komen toegesneld en steken een handje toe. De Spanjaarden wijken en reeds wordt er in het fort hardnekkig gevochten !

Volgende Donderdag : DE EER VAN DE GRAAF VAN LERMA !... (Wordt voortgezet.)

Nabluk De Eskimo

TEKST EN ILLUSTRATIE DOOR Frans CRAENHALS

Nabluk, de Eskimo, en zijn zoon Komok zijn op zeehondenjacht getrokken om hun stam van hongersnood te vrijwaren. Komok heeft een sneeuwhut gebouwd...

NU de sneeuwhut kant en klaar was, werden alle gebruiksvoorwerpen er zo in geplaatst dat ze deze liggend konden grijpen en geen nutteloze of lastige bewegingen moesten maken. Nabluk ontstak zijn lampje van zeehondenolie en glimlachte tevreden naar zijn zoon.

— Ziezo, nu is alles gereed. Strek je uit, drink je thee, eet en slaap. Je hebt het verdiend.

Na enkele minuten was het zo warm in de kleine hut dat ze hun overjas moesten uit trekken. Het is de kleine lont, die brandt met zeehondenolie die zoveel warmte geeft. Nauwelijks had Nabluk het lampje uitgeblazen of de ijzige koude kreeg de bovenhand. Het was zo koud dat hun adem op hun gezicht bevroor.

De volgende morgen stapten vader en zoon over de ijsvlakte. Nu en dan boog Nabluk zich over een oud luchtgat, dat door een zeehond in het ijs werd geboord. Eindelijk bleef hij staan :

— Ik zal hier wachten, ga jij je geluk een eind verder beproeven !

Komok straalt ! Hij bleef voor een gat staan en wacht tot een zeehond zal komen lucht scheppen. De uren gaan voorbij en Komok wacht. Om zijn pols heeft hij de koord gewonden waaraan de harpoen bengelt. De koude bijt hem in neus en kin en hij moet zijn gezicht met sneeuw inwrijven. Hij wordt ongeduldig. Eindelijk kraakt de dunne ijslaag die zich in het gat gevormd heeft. Een zeehond ! Hij werpt zijn harpoen krachtig, doch mikt slecht... Hij is radeloos en kijkt rond om te zien of er geen andere luchtgaten meer in de omgeving zijn. Neen, niets te zien. Indien de zeehond dus werkelijk buiten adem is zal hij naar hier terugkeren... En ja, noodgedwongen keert de zeehond terug. Heel voorzichtig steekt hij zijn neus door het ijs en Komok slaat toe... Plotseling voelt hij zich meegesleurd. Hij valt en kan zich met de vrije hand aan de rand van het luchtgat vastklemmen. Toch laat hij de koord niet los. De zeehond is dodelijk gewond en moet na wat spartelen en trekken de strijd opgeven. Komok denkt dat hij een reuzebeest gevangen heeft, maar als hij de zeehond op het ijs heeft getrokken, blijkt het nog een piepjong dier...

Hij had echter geen tijd meer er over na te denken want zijn vader riep :

— Kijk zo ver je ogen dragen ! Daar is de zee en er staan dieren... Zie je het ? We gaan er heen, doch blijf achter me en boots al mijn gebaren trouw na.

Komok bekeek zijn vader onderzoekend. Nooit zag hij zoveel vuur uit diens ogen stralen.

Gebukt liepen ze een hele poos voort, dan wierp Nabluk zich op de grond en deed de wiegelende gang van de zeehonden na. Oplettend keek Komok naar zijn vader, die met gesloten voeten, de handen in de heupen regelmatig en langzaam heen en weer schommelde. Hij beproefde het ook, doch na tweehonderd meter moest hij het opgeven omdat zijn buik en nekspieren zo'n pijn deden. Hij tuurde in de verte. De dieren waren nog klein, maar toch kon Komok duidelijk zien dat het zeehonden waren en meteen begreep hij het zonderlinge gedoe van zijn vader.

Nabluk kruipt langzaam voort, de ogen gericht op de grootste zeehond, de leider van de groep. Zo'n grote zeehond vangen betekende vet, leder en vlees voor een goed deel van de Winter. Sedert de Blanken met hun geweren een hardnekkige jacht maakten op de zeehonden, was het voor de Eskimo's veel moeilijker geworden een echte reus te verschalken. Nabluk nadert tot op een tiental meters van de zeehond. Zijn hart bonst en dreunt in zijn slapen want de zeehond is sterk en moedig.

Komok haast zich uit alle macht, heeft schrik en houdt het voor onmogelijk dat zijn vader, die zo klein lijkt, die reus gaat aanvallen... En nochtans ploft Nabluk een ogenblik later zijn mes diep in de flank van de zeehond. De andere dieren vluchten naar links en rechts, doch alvorens de enorme zeehond zijn laatste adem geeft, heeft Nabluk reeds een tweede dier geveld. Het was zo snel gebeurd, dat Komok niet eens ter plaatse aangekomen was. Hij kan echter enkele dikke zeehonden de pas afsnijden en er drie van doden ! Nog nooit heeft hij zich zo gelukkig gevoeld ! Toen zetten Nabluk en Komok zich op de sneeuw en rusten uit. Het waren heerlijke ogenblikken ! Nabluk en Komok prezen de sterke, lange slagtanden van hun slachtoffers en Nabluk, die zijn fierheid trachtte te verbergen zuchtte :

— Ach, ik voel dat ik oud wordt ! Vroeger zou ik er eens zoveel gedood hebben !

— Maar vader, met die beestjes hoeven we de Winter niet meer te vrezen !

Vader en zoon lachten zo hartelijk, alsof men hen de geestigste mop van het jaar had verteld.

Beiden keken tegelijkertijd op. Was dat geen hondengeblaf ? Ja, waarachtig ! Zes sleden kwamen in hun richting. Het waren de jagers van de stam die ongerust over de plotselinge afreis van Nabluk en Komok hun sporen gevolgd hadden. Nabluk en Komok wuifden met beide armen en toonden met een breed gebaar de gevelde zeehonden.

De jagers sprongen uit de sleden en zonder woorden te verspillen, haalden ze hun scherpe messen te voorschijn en begonnen de zeehonden aan stukken te snijden. De huiden en de slagtanden werden aan de moedige jagers gegeven...

Het werd een vrolijke terugrit en Nabluk was tevreden over zijn werk. Nog lange jaren noemde men hem in de stam INUIT of « de sterke man ». !...

EINDE

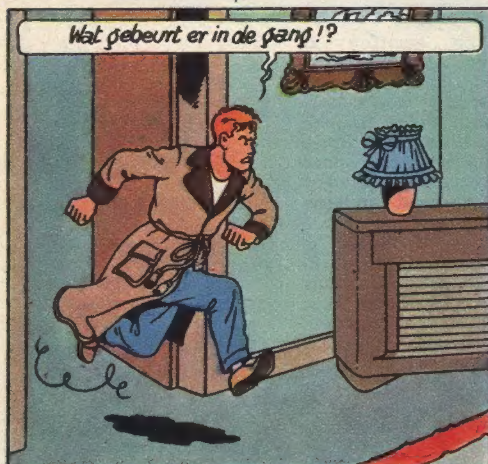

Nabluk had het gemunt op een enorme zeehond...

De raadselachtige Signor Barelli

De bandiet heeft zich verborgen in een leegstaand appartement naast dit van Barelli, doch wordt ontdekt door de eigenaar en twee bezoekers...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

DE ONSCHATBARE RIJKDOM DER TALEN...

WOORDEN... WOORDEN... WOORDEN...

De woordenschat van de Arantas is, in vergelijking met de onze, zeer beperkt. Hij telt slechts 400 à 500 woorden.

WIJ zeggen **broeder**, de Duitser **Bruder**, de Engelsman **brother**, en de Rus **brat**. De Italiaan zegt **fratello**, en de Fransman **frère**, terwijl de Romeinen van de Oudheid **frater** zegden. Er zijn op de wereld, zonder de dialecten mee te rekenen, 5.000 talen. Hoe ze er allemaal gekomen zijn en welke de verschillende talen groepen zijn gaan we liever niet onderzoeken. Het zou ons te ver leiden en vlug te droog worden ! Het is een feit dat de talen van de ontwikkelde ofte kultuurvolkeren rijker zijn dan die der primitieven en toch is het ook waar, dat de niet ontwikkelde man van zijn rijke moedertaal, het moge een Germaanse of Latijnse taal zijn, slechts ± 500 woorden gebruikt. Een ontwikkeld man brengt het tot 4 à 5.000 en een taalkunstenaar goochelt met 15 à 20.000 woorden.

De Arantas, een primitief volk uit Australië, bezitten slechts 400 à 500 woorden. Gemakkelijk om leren dus. Niet te vlug, want een beperkte woordenschat is daarom nog niet een gemakkelijke ! In het Kamilaro, een Australisch dialect, zijn er een hele boel woorden om verschillende voorwerpen aan te duiden, doch geen enkel van die woorden geeft een algemeen beeld weer. Er bestaan negen verschillende woorden om de verschillende groeiperioden van een kokosnoot aan te duiden doch geen enkel betekent eenvoudig : kokosnoot. In vele dialecten wordt haast alles in verband gebracht met een der zeven lichaamsdelen. **Ot-co** betekent **hoofd, t-ot-co is mijn hoofd**. Een **kano** is een **roa**, dus is de boeg : **rao-t-ot-co**. De hand is het hoofd van de arm en de duim het hoofd van de hand.

In Tahiti is een huis, Fare, niet een complex van kamers zoals wij dat verstaan, doch één kamer. Een eetkamer is het **huis-om-te-eten** of **Fare Ta Maa** en **Fare-Taotoraa** is het **huis-om-te-slapen**. Men kende er het varken of **puaa**, de andere viervoeters werden ingevoerd door de Europeanen en zo heeft het paard bv. de naam gekregen **puaahorofenua** of **het-varken-dat-loop-over-de-aarde**. Ook de hond is inheems maar de kat niet en ze werd gedoopt **hond-die-op-het-dak-kruipt** of **uripiifare**.

Spraakkundig is het Maleis eenvoudig; alle werkwoorden staan in de onbepaalde wijze. Om het meervoud te vormen herhaal je eenvoudig tweemaal het enkelvoud. **Pisang** is één banaan, twee bananen **pisang-pisang**. Jullie kunnen er nu een heel bos van maken indien jullie lust hebben ! Men spreekt er nooit in de eerste persoon maar wel in de derde. Het is onbeleefd over jezelf te spreken in de eerste persoon. Je spreekt over « hij » of « zij ». Het oude woord **sahaya** (slaaf) wordt in de plaats gezet van ik en **tuan** (meester) vervangt de tweede persoon. Eenvoudig « jij » zeggen getuigt van een gebrek aan opvoeding.

De Eskimo heeft slechts één woord nodig om een hele zin te zeggen maar wat voor een woord ! De verschillende lettergrepen zijn niet zelfstandig. Zonder het werkwoord betekenen ze niets. En iedere lettergreep wijzigt, haast onmerkbaar, de betekenis van het vorige. **Takoleratagtainogtog** : na-te-hebben-gezocht-gedurende-lange-tijd-eindelijk-heeft-hij-gevonden.

De Afrikaanse talen zijn nog ingewikkelder. Ze bezitten 21 reeksen zelstandige en bijvoeglijke naamwoorden en vier meervoudsvormen. Voeg daarbij de verschillende tonen waarop hetzelfde woord kan gezegd, en al naar gelang de toon van betekenis verandert. Ik zal je doden of ik zal je niet doden is nu precies niet hetzelfde maar in het Afrikaans zijn het niet de woorden doch slechts de toon die lichtjes gewijzigd wordt ! Eén woord bestaat er in geen enkele Afrikaanse taal, het is « danken ». De Boschjesman klakken bovendien op 36 verschillende manieren met hun tong (zoals wij zouden doen om een paard aan te vuren), maar probeer nu maar eens het verschil in al dat geklak te horen !

De talen welke het meest gesproken worden zijn : Chinees, Hindoes, Engels, Russisch, Spaans, Arabisch. De twee eersten worden door meer dan 400 miljoen mensen gesproken. Het Engels wordt gesproken door 200 miljoen mensen doch men mag aannemen dat ze door eens zoveel aardbewoners begrepen wordt. Het Russisch wordt door 100 miljoen mensen gesproken evenals het Spaans. Dan volgt het Arabisch met 60 miljoen. Het Frans wordt slechts door 50 miljoen mensen gesproken doch men moet aannemen dat 5 maal meer mensen ze als tweede taal aanleerden. Een Deens professor beweert dat de Slaven het meeste aanleg hebben om een vreemde taal te leren. Wisten jullie dat onze taal 200.000 woorden telt en gesproken wordt door 20 miljoen mensen ?

Wanneer men zeven talen kent, waarvan vijf Indo-Europese, kan men zijn woord doen gelden in alle hoofdsteden van de wereld. Kent men er tien, kan men zich in de meest afgelegen hoeken verstaanbaar maken.

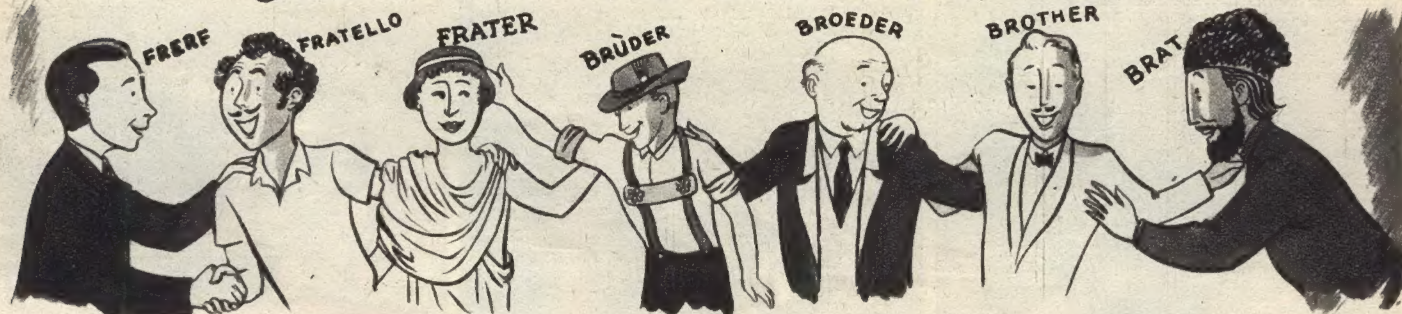

De zes meest gesproken talen zijn : het Chinees, het Hindoestans, het Engels, het Russisch, 't Spaans en 't Araabs.

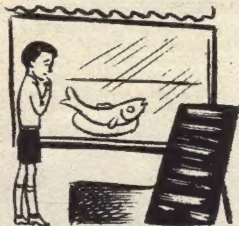

Wanneer je zeven talen kent, dan zal je wel iemand vinden die je de weg kan wijzen.

WIE LACHT ER MEE?

Op een uithangbord van een restaurant in een voorstad van Londen leest men het volgende:
Gebakken vis .... 1 shilling.
Kinderen .... 6 pence.

Jansens verkoopt regenschermen. Links en rechts van hem verkoopt men eveneens regenschermen. Op een morgen gaat Jansens buiten en ziet dat zijn linkerbuurman een groot bord voor zijn uitstalraam heeft gehangen : VANDAAG 10 % VERMINDERING !

Jansens kijkt eens rechts en ziet dat ook hier een bord hangt met het opschrift : VANDAAG 20 % VERMINDERING !

De arme Jansens weet niet wat hij moet doen. Aankondigen dat hij 30 % vermindering geeft, betekent het faillit. Eindelijk heeft hij het gevonden. Hij neemt een bord en schrijft er op in dikke letters : HOOFDINGANG !

EEN VERVELENDE VRAAG

— Papa, riep Peter, de meester heeft gezegd dat zuurstof noodzakelijk is voor alle levende wezens, dat de mens niet kan leven zonder zuurstof en dat de zuurstof gevonden werd door Lavoisier in de 18e eeuw...

— Ja, dat is inderdaad zo en wat zou dat ?

— Ik zou eens willen weten hoe de mensen leefden vóór Lavoisier ?

HET RECEPT VAN DE ROODHUID

Zwartpoot kwam voor de vierde maal bij de apotheker om zes flèssen borstsiroop.

— Zeker een zware zieke bij je thuis?

— O neen!

— Wel voor de drommel, wat doe je dan met al die borstsiroop?

— Ze is zo lekker bij pannekoeken!

HET HEEFT GEEN BELANG.

— Heb je de kritiek gelezen die Pieters over mijn laatste schilderij heeft geschreven? Het is een doodsteek!

— Je hebt ongelijk het geschrijf van Pieters zo tragisch op te nemen! Het is een echte papegaai; hij herhaalt slechts wat iedereen vertelt!

UIT DE VIER WINDSTREKEN

WAAROM KOOP JE EEN AUTO ?

Vijftig jaar geleden was de auto nog een kurieus speeltuig. Onze grootouders wantrouwden dat ding en verkozen, over 't algemeen, met een rustige, vredige koets te reizen.

De autoverkopers trachtten echter toen reeds het publiek met reklame te overtuigen. Hier volgt dan een reklametekst voor de DAIMLER, uit het jaar 1896.

De auto is te verkiezen boven de koets om vijftien redenen :

1. Voor een auto hoef je geen stal te hebben; een afdak volstaat.
2. De auto moet niet iedere dag verzorgd en geroskamd worden.
3. Onnodig een knecht te betalen die voor het onderhoud instaat.
4. Met een auto heb je geen last van mesthopen die de atmosfeer vergiftigen !
5. Een auto steigert niet en slaat niet op hol.
6. Een auto heeft geen eigen wil en kan onmogelijk rampen veroorzaken door zich plotseling te verzetten tegen de wil van haar meester.
7. De auto is gehoorzamer en gedisciplineerder dat het makste paard.
8. Een auto hebben kost geen geld ! Ze kost je geen fortuin aan hooi zoals het paard.
9. Een auto verbruikt slechts brandstof wanneer je er mee rijdt en... verbruikt slechts datgene wat hoogst noodzakelijk is voor de arbeid die ze verricht.
10. Een auto wordt niet ziek en sterft ook niet.
11. Ze is sterker dan een tweespan.
12. Rijdt twee maal vlugger dan om 't even welke draver.
13. En stopt, zonder gevaar, op een afstand die twee maal korter is dan nodig om een paard tot staan te brengen.
14. Je zult geen slecht geweten hebben als je je auto tegen maximum snelheid een steile helling laat opgaan.
15. Het zal niemand storen of ergeren wanneer je op volle snelheid rijdt (?).

Als je nu naar onze straten kijkt, moet je wel toegeven dat deze reklame doorslaggevend was !

(Wordt voortgezet.)